

Rigsdagen. Det oprindelige Udkast, som Regjeringen havde forelagt til den senere Lov af 7 Februar 1851, indeholdt kun, at Afgiften skulde erlægges efter een Betsatningsmaade, nemlig efter Tid, ligesom ogsaa den Lov, som indførte Brændeviinsafgift for Slesvig, gik ud paa, at den kun skulde svares efter Tid, og det forekommer mig derfor, at, da Regjeringen dengang gjorde dette Hensyn til Afgiftens Indførelse i Slesvig i høj Grad gjældende, saa var det det overveiende Motiv, som dengang bevægede Udvalget, ogsaa her i Landsthinget, til at frakalde, hvad det ellers, hvilket vil sees af Betænkningen, ansaae for det ene Rigtige, at man kun i Loven skulde indføre den ene Betsatningsmaade, nemlig den, som grundede sig paa en Driftsplan. Det var altsaa, som sagt, overveiende Hensyn til Hertugdømmet Slesvig, som Regjeringen gik ud fra, og hvorfor man ansaae det for uskifteligt at indføre Betsatningsmaaden efter Tid. Det forekommer mig derfor, da dog Regjeringen i den foregaaende Periode har været betænkt paa at indrette Afgiftsberøggelsen efter Driften, at man var fuldkommen berettiget til at antage, at Regjeringen, da den forberedede Loven af 7de Februar, var kommen til den Anskuelse, at en Betsatning efter Tid lod sig indføre. Det er vistnok ikke heldigt at gjøre Forsøg med saadanne Betsatningsmetoder, da det altid medfører en stor Usikkerhed for dem, som skulle være dem underkastede, og jeg kan derfor ikke andet end mene, at alle de, som Loven kom til at angaae, maatte være fuldkommen berettigede til at antage, at, naar de valgte Betsatningsmaaden efter Tid og derefter indrettede deres Bedrift, at de saa maatte kunne gjøre Regning paa, at denne ikke saasnart blev underkastet nogen Forandring. Det har ogsaa vist sig ved, at det ene Alternativ, Afgiftsberegning efter Driftsplan, saagodtsom slet ikke er blevet benyttet, og jeg troer, at, hvad den høitærede Finantsminister idag har gjentaget, nemlig, at Loven er misbrugt, er en altsfor streng Dom, han sæl- der over de herhenhørende Forhold; men det er allerede gjendrevet af flere arede Talere, og jeg skal derfor ikke videre opholde mig derved. Det forholder sig vistnok ikke,

som den høitærede Finantsminister antager, at den Maade at drive sine Værker paa, navnlig ved den kortere Tid, medfører saa stor Dpoffrelse af Materialet, som man i Almindelighed antager. Jeg troer, at man i saa Henseende kan paastaae, at Brændeviinsproductionen er udviklet i den Grad, at Værkerne have modtaget en saa forbedret Indretning, at den Dpoffrelse af Materiale, som derved forarsages, hvor den er blevet indført, er meget mindre, end man i Almindelighed pleier at antage. Men, hvorom Alting er, den Erkjendelse kommer man let til, at Afgiftsberegning efter Tid medfører Tab for Statskassen, og derfor maatte Udvalget naturligtviis komme til den Anskuelse, at det Forhold, som finder Sted, bør forandres; men jeg troer dog, at de Betænkkeligheder, man har derimod, villes findes velbegrundede, og at disse Betænkkeligheder maaskee turde vise sig at være større, naar vi komme til at tale om den følgende § 3, og der har endog for mig været Tvivl om, hvorvidt det ikke var rigtigst aldeles at fraraade hele Loven. Foruden disse korte Bemærkninger skal jeg endnu tillade mig at rette det Spørgsmaal til den høitagede Finantsminister, om den Forandring, som blev foretagen ved Loven af 7de Febr. 1851, idet nemlig det andet Alternativ kom derind til den Bestemmelse, som allerede fandtes i Udkastets § 6, saaledes at Afgiften kan erlægges enten efter Tid eller Driftsplan, ligesom der ogsaa i de følgende Paragrapher findes nogle korte Bestemmelser desangaaende —, om disse Bestemmelser og Forandringer ogsaa ere optagne i den Lov, som gjælder med Hensyn til Brænderebetsatningen for Slesvig, hvilket for Dieblikket ikke er mig bekjendt, da jeg ikke har havt Leilighed til at blive bekjendt dermed; men maaskee den høitagede Finantsminister derom vilde underrette os.

Finantsministeren: Hvad det sidste Spørgsmaal angaaer, om det er optaget i nogen udtrykkelig Lov for Hertugdømmet Slesvig, da husker jeg det i Dieblikket ikke, men, at det er indført ogsaa der, er vist. Det maa ogsaa vel erindres, at Loven af 7de Februar stiller det hen som noget Facultativt for Brændeviinsbrænderne; den paalægger dem det ikke, og ligesom det derfor allerede ad administrativ